

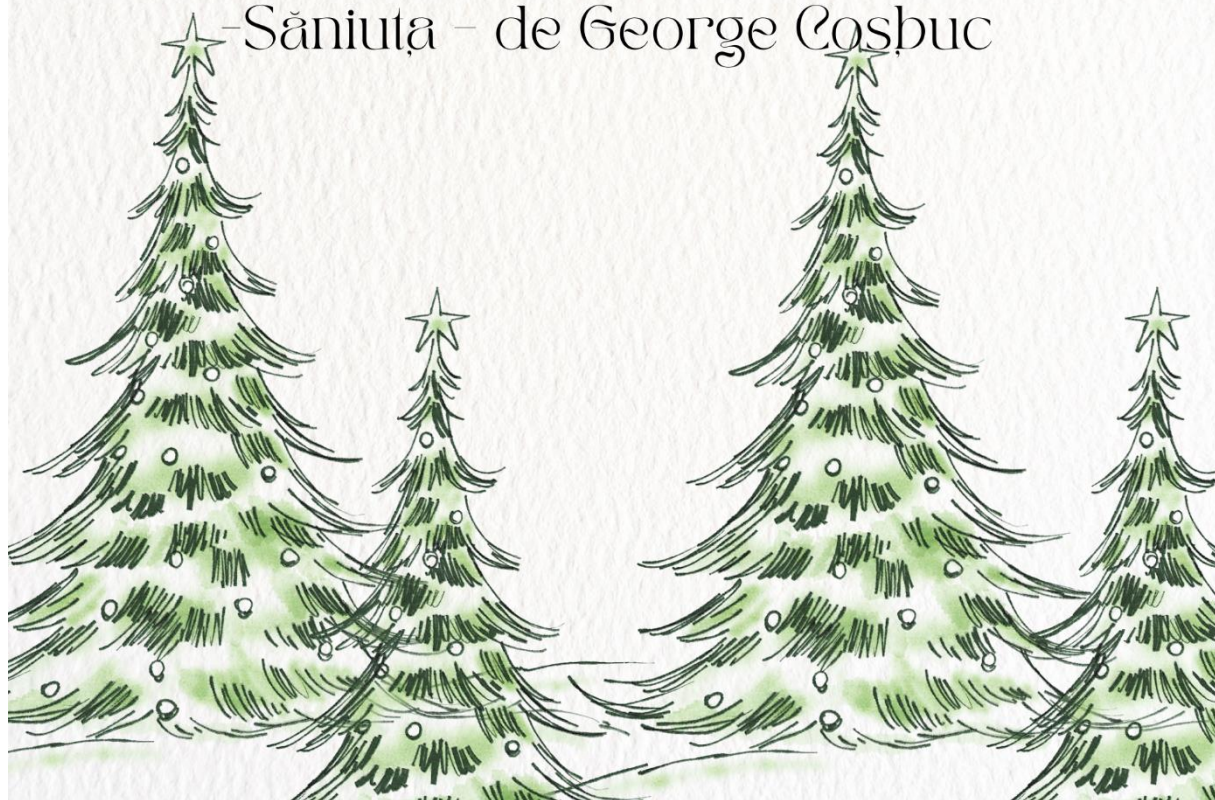

Magia Crăciunului

Dașchievici Daria-Maria

Afară ninge liniștit,
Și-n casă arde focul;
Iar noi pe lângă mama stând,
Demult uitărăm jocul.
E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar și dulce.
Cum s-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-i facă.
Cum au venit la ieslea lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

-Săniuța - de George Cosbuc

Noapte de Crăciun, prea sfințită ești
Cu lumini strălucitoare, bucurii vestești
Că în Belleem s-a născut Isus
Fiul Tatălui din ceruri, Pruncul Sfânt.
S-a născut Isus, pace ne-a adus,
Bucuria este mare-n cer și pe pământ
Îngerii în cor slăvesc pe Salvator
Pace pe pământ și bună-nvoire.
Noapte de Crăciun, preasfințită ești
Cu lumini strălucitoare, bucurii vestești
Că în Belleem s-a născut Isus
Fiul Tatălui din ceruri, Pruncul Sfânt.
S-a născut Isus, pace ne-a adus,
Bucuria este mare-n cer și pe pământ
Îngerii în cor slăvesc pe Salvator
Pace pe pământ și bună-nvoire.
-Poezii de Crăciun - Noapte de Crăciun

A fost odata ca niciodata, un grup de doi mici copilasi, ca doi ingerasi, ce s-au pitit impreuna in jurul focului ca sa se incalzeasca.

"Knock, knock!", se-aude deodata. Copiii aud bataia din usa si sa indreapta intr-acolo, sa vada cine poate fi in pragul usii la o ora atat de tarzie. Deschid usa curiosi si ce sa vezi - un alt copil, micut si timorat, cu hainele subtiri si asumbrit de intunericul si frigul iernii, statea pitit pe prisma casei.

"- Va rog, ma primiti si pe mine sa ma incalzesc alaturi de voi?"

"- Bineinteles!", spun copiii.

Astfel, cei doi copii l-au invitat inaintea pe cel de-al treilea. S-au incalzit impreuna langa focul patrunzator si cei doi i-au dat copilului locul lor in pat, pentru ca el sa poata dormi in sfarsit in largul lui, la caldura. Cei doi copii au ramas sa doarma in preajma focului si a patului, pe o mica bancuta inconfortabila.

Dimineata a batut la usa cat au clipit din degete. Iar dimineata acelei zile a fost cu totul si cu totul speciala. Patrundeau in casa sunete melodioase, cantece frumoase, pe care copiii nu le-au mai auzit niciodata si care-i umpleau de duiosie. Au mers de indata sa deschida usa si cand de colo, de unde crezi ca venea muzica? Casa era imprejmuita de copii care cantau la harpe aurite, in cor.

Micul strain care dormise peste noapte in casuta celor doi se trezise si el.

Era imbracat intr-o mantie stralucitoare, ca si cum o minune s-ar fi coborat peste este. Corpul ii era mai cald ca niciodata si inima mai plina de gingasie.

Cei doi copii au inmarmurit, iar micul strain le-a spus sa nu le fie teama caci el este copilul Iisus si nu cauta decat sa aduca linistea si pacea la toti copii din Univers.

Drept rasplata, Iisus a luat o crenguta din bradul asezat in dreapta usii casei lor, pe care a infipt-o in pamant si a faurit-o ca sa le dea rod bogat pana la adanci batraneti. Apoi a disparut in neant.

La putin timp dupa aceasta intamplare copacul a crescut si inca mai crestea pe zi ce trecea. Copacul le-a dat rod celor doi copii in fiecare an, fructe aurite care l-au ajutat pe cei doi copii sa-si aduca bunastarea in viata de copil, dar si cea de oameni mari.

- Povestea bradului de Craciun, de Lucy Wheelock

A fost odata un mester sticlar... Toata ziua lucra in atelierul lui ca sa ii poata hrani pe cei doi copii: o fetita si un baiat. Mama lor se prapadise demult, iar mesterul incerca sa-i creasca asa cum stia ca si-ar fi dorit ea.

Copii erau cuminti si incercau si ei sa ajute cum puteau mai bine. Fata avea grija de casa, iar baiatul incerca sa deprinda mestesugul tatalui.

Intr-o buna zi baiatul s-a gandit sa-i faca o surpriza parintelui sau si a incercat sa faca singur un vas. Dar oricat s-a straduit vasul nu a capatat forma pe care si-o dorea, ci a ramas doar un balon de sticla. De teama sa nu isi supere tatal baiatul i-a pus o mica agatatoare de sarma si i l-a daruit surioarei sa se joace cu el.

Fetita mostenise de la mama sa talentul de a picta, asa ca in serile lungi de iarna, stand in fata focului, a pictat micul balon de sticla. Peste agatatoarea de sarma a pus o delicata panglica roz luata de pe o rochita veche.

Cand l-a terminat a dat fuga sa-l arate tatalui ei. Tocmai atunci la usa atelierului se oprise un alai mare si stralucitor. Chiar imparatul si imparateasa tarii venisera sa vada sticlaria facuta de mester, despre a carei frumuseti se dusesese vestea.

Emotionata fetita s-a pitit dupa bradul ce strajuia intrarea. De teama sa nu sparga micul balon pictat l-a strecurat intre crengile bradului.

Cand sa treaca pragul, imparateasa si-a aruncat ochii spre bradut si s-a oprit exclamand:
- Ce-i minunatia asta?!

A intins mana sa-l ia, dar fetita il tineva strans. Sfioasa a iesit in fata imparatesei:
- Este jucaria mea, inaltimea voastra! Fratele meu a facut-o si eu am pictat-o...

Dupa ce s-a gandit o clipa i-a intins micul balon imparatesei:

- Daca va place asa de mult, vi-l daruiesc. Mama mea, Dumnezeu s-o odihneasca, spunea ca atunci cand ii faci cuiva o bucurie ingerii zambesc!

Imparateasa s-a aplecat si a sarutat, cu lacrimi in ochi, copila pe frunte.

- Iti multumesc, fata frumoasa! Mama ta avea mare dreptate, dar nu pot sa iti iau jucaria.

Cand am vazut-o in bradut m-am gandit ca as putea-o folosi sa impodobesc bradul de Craciun de la palat. Asa ca am sa va rog sa faceti cat de multe puteti pana in Ajun, iar eu am sa va rasplatesc pe masura.

Cand au vazut invitatii la marele bal cat de frumos era bradul impodobit cu micile baloane de sticla pictate s-au grabit cu totii sa-i comande mesterului pentru anul si pentru anii urmatori. Pentru ca semanau cu globurile de cristal ale vrajitorilor, dar erau mult mai mici toata lumea le-a spus: globulete...

Asa ca mesterul si copiii lui nu au mai avut niciodata grija zilei de maine, iar urmasii lor fac si astazi globulete si aduc culoare si stralucire multor brazii de Craciun.

Si-am incalecat pe-o roata
Si v-am spus povestea toata.